

С. ДЖ. РОУЗАН
ПОСЛЕДНАТА ЦЕЛУВКА

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Докато отмиваше кръвта ѝ от ръцете си (гъста и лепкава, гореща и хлъзгава, течаща на червени струйки, образуваща розови облачета), той си мислеше за първата им целувка. Дотогава не се беше сещал. Колко странно — изгаряше по нея и онази целувка го бе запалила. Беше различна от всички целувки след това, защото бе непозната; наелектризираще го не само топлината и соленият вкус на тази жена, но и това, че беше непозната и будеше у него почти неудържимото вълнение при прекрачването на нов праг.

През следващите месеци от време на време усещаше мекотата и ужилването на тази целувка, когато не бяха заедно, но също и когато бяха, понякога дори докато я целуваше, онази целувка забулваше останалите; можеше да извика спомена за нея и често го правеше, но тръпката беше далеч по-силна, когато това се случваше изневиделица, както сега. Понякога въздействието ѝ беше толкова силно, че той се препъваше и трябваше да протегне ръка и да се хване за нещо, за да не се строполи на земята.

— Не сега — беше казала тя първата вечер, а пеперудените върхове на пръстите ѝ възпламеняваха кожата му, устните ѝ докосваха неговите, после се отдръпваха, а в следващия миг се стапяха върху устните му с такъв порив, че той си помисли, че е променила решението си и ще го направят тази вечер. Но тя го пусна от обятията си и се усмихна. Не каза „Не“, а само „Не сега“.

Мислеше, че му отказва, че контролира положението. Не. Той беше изчакал не защото тя го искаше, а защото чакането нажежаваше страстта, караше тръпката да расте.

И вероятно тъкмо чакането я беше предизвикало; онази целувка — в продължение на няколко дни той не изпитваше друго — връхлиташе съзнанието и плътта му, просмукваше се в него. А после, в определени моменти, които не можеше да предвиди, силата на това усещане се концентрираше дори повече, надигаше се и се разбиваше в него като вълна.

В моменти като този.

Сега за пръв път се появи и болка. Не съвсем неприятна; в нея имаше някаква сладост, смекчаваща въздействието. Болката бе породена от съжаление — в началото бе само споменът и сега, когато тя си беше отишла отново, споменът бе всичко, което му остана.

Трябваше да си отиде.

Искаше да си отиде.

Това бе видял той, въпреки че никой от другите не го забеляза. Тя го заяви съвсем открито и ако той го беше прозрял, значи всички го бяха прозрели. Но той го сметна за огромно преувеличение, а без съмнение и те. Едва по-късно, когато тя скъса единствената нишка и мрежата се спусна над главата му, а после с усмивка направи крачка назад, той осъзна кой е трябвало да бъде истинската жертва.

Не той, а самата тя.

Щеше му се да го беше осъзнал по-рано. Бе по-умен от останалите и със сигурност по-умен от нея, но все пак просто мъж. Когато тя дойде при него, той я пожела. Тя се наведе към него за онази първа целувка и в същия миг той почувства единствено надежда и гордост.

Беше дошла при него като клиент. Както — научи той по-късно — бе отишла и при всички останали, но тогава той не го знаеше.

— Досега адвокат ми беше Джефри Бетинджър. — Тя заговори отривисто, докато сядаше в офиса му. Носеше мек вълнен костюм с махагоновия цвят на косата си. Блузата ѝ бе с един нюанс по-тъмна от млечната ѝ кожа. Бузите ѝ руменееха от студа. Когато кръстоса крака, от ботуша ѝ се плъзна късче топящ се лед и падна на килима. Лицето му доби израз на престорено любопитство, но всъщност вниманието му бе погълнато от вълната и коприната, от извивките и кухините и от тъмнината отдолу.

Беше я забелязвал с Бетинджър, разбира се, и се беше изумил да види такава прелестна жена в компанията на дъртака Бетинджър. Тогава не знаеше, че му е клиент, не знаеше и за Крамър, Робинс, нито за Сътън. Не знаеше какво иска тя, нито какво е сторила. Въпреки че когато откри истината, не можеше честно да заяви, че би направил нещо по-различно.

На онази първа среща тя донесе папка от ярешка кожа с миниатюрна сребърна ключалка. Ценни документи, каза му. Като неин нов адвокат той имаше право да счупи ключалката и да изпълни желанията, упоменати в документите в папката, единствено и само след нейната смърт. Сега трябваше просто да заключи папката в служебния си сейф. Разбира се, че разполагаше със сейф, нали?

Разбира се. Той взе папката, позволи си пръстите му да докоснат нейните, като бавно вдишваше знойното ѝ ухание.

От самото начало той изпълняваше служебните си задължения напълно професионално. Онова, което се случи между тях — първо във въображението му, а скоро след това денем и нощем — никога не го разсейваше, както би станало с един по-слаб мъж. Вероятно, мислеше си, затова беше напуснала Бетинджър: той беше страхливец. Сигурно никога не я беше съветвал, просто я бе оставил да го води за носа. Но самият той не беше такъв: възразяваше, спореше, предлагаше алтернативи всеки път, когато тя му даваше указания да продаде неин имот на отчайващо ниска цена, да напише добавка към завещанието си, с която да облагодетелства някоя съмнителна кауза. Тя беше богата жена, напомняше ѝ той, но ако не се стопанисва разумно, богатството много бързо се стопява.

Това изречение я накара да се изсмее горчиво — думата „стопанисва“ ѝ напомнила за съпруга ѝ, обясни тя. Нейният също бил адвокат, студен, подъл мъж, който ѝ забранил да има деца и приятели, биел я, връзвал я, превърнал живота ѝ в безкраен ад. Заплашвал, че ще я убие, ако го провокира, и тя презирала себе си заради своя страх да му се противопостави или да сложи край на живота си. Крояла планове срещу него в тайните тъмни кътчета на съзнанието си; мислела, призна тя, без да примигне, че навярно е полудяла, побъркана от изолация, болка и страх.

— Опита ли? — попита той, чувствайки как желанието му нараства, докато слуша гласа ѝ, представяйки си я трепереща и насинена, примираща от страх под надвисналата над главата ѝ сянка.

— Да го убия ли? Той умря. — Гласът ѝ бе изпълнен с презрение. — Умря, преди да събера куража да убия него или себе си.

Внезапната смърт на съпруга ѝ, разказа тя, дошла изненадващо, а богатството, което ѝ оставил, било единственият ѝ източник на удоволствие. (При тези думи лицето му пламна, умът му препусна към изживяното предната вечер, жарките им целувки, кулминацията на тяхното поклащане, заедно, заедно.) Тя нарочно направи пауза. А после с усмивка заяви съвсем откровено, че щяла да похарчи парите му както и където пожелае.

Той не отвърна. Прекоси помещението, затвори вратата и я облада точно там, на килима в офиса.

Когато преплитаха тела, тя изпълняваше всяко негово желание, без значение дали бе странно, болезнено или уничително. В светлината

на деня обаче той не бележеше успех в убеждаването, придумването, настояването. Но опитваше всеки път, защото нямаше халка на носа си, за която да бъде воден.

Сега, докато работеше, а споменът за онази първа целувка обземаше мислите му, той откри в себе си и други спомени, неповикани, но добре дошли. Докато увиваше тялото ѝ в одеяла, за да го отнесе на онзи склон — тя му бе казала, че много ѝ харесва мястото, той чу гласа ѝ, задъхания ѝ шепот, който се плъзна по гръбнака му като ледена висулка. Почиствайки стаята, долови металната миризма на кръвта, примесена с тропическото ухание на парфюма ѝ. Никой нямаше да я потърси тук, нямаше причина да дойде в изоставената крайречна къща, потънала в гордо усамотение. Но той си беше внимателен по природа. Изми кървавите петна, обърна матрака наопаки.

Нямаше нужда да се крият на това тайно място, освен заради тръпката, с която ги зареждаше. И двамата бяха необвързани, възрастни хора. Нищо не ги притесняваше и стига да искаха, можеха да афишират връзката си посред бял ден на главната улица. Но тя беше открила тази къща и когато му разказа за нея в един крайпътен ресторант, докато пръстите на краката ѝ пълзяха нагоре по прасеца му, и двамата решиха, че е най-добре пред хората да се държат като адвокат и клиент.

След като приключи, си избърса ръцете, а топлината в дланите му го накара да си спомни кожата ѝ, винаги по-топла от неговата, сякаш тя живееше в трескав облак, жарък тропик, от който го зовеше.

По онова време си мислеше, че зове него. Но се заблуждаваше.

Миналата седмица отиде в офиса му, без да се обади предварително, и седнала в същия стол (този път руменееше от топлината, денят беше влажен и горещ), му заяви, че не е доволна. Не е доволна? А какви бяха онези стенания, учестеният сърдечен ритъм, тихите въздишки?

— Уволнен си — каза тя. — Вече нямам нужда от услугите ти.

— Какво ти става? — ядно изсъска той и прекоси стаята, за да затвори вратата.

Тя скочи на крака и отново я отвори.

— Бих искала да си взема документите. — Остана права, като кимна към сейфа.

— Решила си да...?

— Имам среща с господин Дрейър. От „Дрейър и Холт“.

Лед капеше от думите ѝ. Той си спомни за ботушите ѝ в онази първа сутрин.

Тя погледна часовника си.

— Ако не ми върнеш документите, ще ме принудиш да подам жалба в полицията и в комисията по етика.

Той се опита да запази самообладание.

— Жалба?

— Да, и ако не ми върнеш документите, положението ще се влоши. Предполагам, че дори при адвокатите има ясно разграничение между професионалния и сексуалния живот.

Той изгуби ума и дума.

Тя повдигна вежди.

— Да направиш една вдовица своя любовница с цел да отвлечеш вниманието ѝ от лошите си съвети, граничещи със злоупотреба. Солидно основание за подаване на жалба, не смяташ ли? Някои от сделките, които склучи, ми струваха хиляди. Уволнен си. Очаквай жалбата след седмица.

В нощите, прекарани заедно, тя бе шептяла мръсотии. Неприличните думи, които горещият ѝ дъх навираше в ухото му, го възбуждаха, но не го шокираха. Току-що изречените думи обаче, които тя така хладнокръвно редеше, го вцепениха с непочтеността си.

— Сделките бяха твоя идея. Всеки път възразявах. Водил съм си бележки, пазя си и писмата...

— Без съмнение със задна дата.

— Не! Ти знаеш...

— Знам само, че независимо дали ще те осъдят, или не, нито една богата вдовица няма да потърси повече услугите ти.

Интеркомът извън; секретарката му съобщи, че човекът, с когото имаше среща в десет часа, е дошъл. Смаян и объркан, той отвори сейфа и ѝ върна папката от ярешка кожа.

Тя се обърна и си тръгна.

Той спа лошо тази нощ, както и следващата. Жадуваше я, изпитваше смут, а новият му страх от нея проваляше опитите му да я забрави. Два дни по-късно все още беше в шок.

Но ето че се оказа късметлия.

В този ден направи нещо необичайно. Излезе от офиса в ранния следобед — върху какво ли можеше да се концентрира? — и се насочи към бара, където адвокатите се срещаха, за да сключват сделки, да спорят и да забравят.

— Много зле изглеждаш — отбеляза Сами, барманът, сякаш той имаше нужда да го чуе.

Поклати глава, не даде никакво обяснение. Сами си знаеше работата — наля му питие и му предложи утешение.

— Поне не си Бетинджър. — Сами вдигна брадичка към една сгърчена фигура в ъгъла. — Знаеш ли, че го разследват? Комисията по етика, полицията.

Той погледна Бетинджър; бавният огън на скоча прогаряше пътя му към ясната мисъл. Взе втория си скок от бара и прекоси залата. Почерпи Бетинджър едно питие, а сетне и друго, а навъсенят Бетинджър, впил поглед в джина си, със завалени и нечленоразделни думи, мърморейки „овдовяла кучка“, хвърли светлина върху мрака му.

Беше ги натопила. Бетинджър ѝ бе адвокат преди него, но още по-преди бе работила с Крамър, Робинс и Сътън. Всеки от тях бе нейният герой, спасил я от липсата на компетентност у предишния адвокат (официалните жалби и обвинения, които беше подала, не бе споменала на никого). Всеки от тях — инструктиран да сключва лоши бизнес сделки, да продава евтино и да купува скъпо. Възраженията и на тримата бяха потушавани с щедростта на тялото ѝ в изоставената къща.

Всеки от тях — съсипан.

В пристъп на колегиална милозливост Бетинджър му предложи съчувствието си, заяви отвращението си, престори се на гневен и се закле да отмъсти. Но той съзнаваше, че ако в този момент тя влезе в бара, Бетинджър ще я последва, пълзейки на колене.

Остави Бетинджър да се дави в басейна на собственото си самосъжаление и закрачи в отиващия си ден, опитвайки да събере мислите си. Сивотата на небето преля в черно. Всяка жалба, помисли си той, беше подадена (както му бе казала и на него) точно една седмица след изненадващото ѝ решение и смяната на адвокатите. Градските улици притихнаха, а в главата му прозвучаха думите ѝ, че единственото ѝ удоволствие било да харчи богатството на покойния си съпруг.

И в миг той прозря онова, което никой друг не бе прозрял: за кого в действителност бе щракнал капанът, коя беше планираната жертва.

Затова той постъпи така, както тя искаше. Обади ѝ се и я попита дали е подала жалбите срещу него. Още не. Помоли я да се видят в къщата край реката.

— За да поговорим — каза ѝ.

Долови нотка на нетърпеливо очакване в гласа ѝ.

Тази вечер той ѝ даде онова, на което тя се бе надявала, изпълни желанието ѝ.

Желания. Светлината на фаровете го накара да излезе на вратата. Изчака я на верандата, а когато тя се приближи, усети топлината ѝ. Стояха неподвижно, а времето спря заедно с тях, докато накрая, без да промълви и дума, тя притисна тялото си, устните си върху неговите. Той я поведе към леглото. Разсъблече я бавно, блузата ѝ, полата, коприненото ѝ бельо, а накрая я върза за леглото със сребърните белезници, които беше донесла още първите дни. С ръцете, с устните и езика си той я люби бавно, поведе я към върха и го достигна заедно с нея. След това не разкопча белезниците, а и тя не го накара. Прегърна я нежно, погали косата ѝ, докато тя лежеше неподвижно, със затворени очи и разтворени устни.

После той се надигна и завърза очите ѝ. Тя леко се усмихна. Той я целуна за последен път. Вкусът, уханията, тръпките на първата им целувка се втурнаха към него и го връхлетяха като вълна. После утихнаха, оголвайки сатенената окончателност на последната целувка.

Последната.

Тя се опитваше, осъзна той сега, да накара всеки от тях — Бетинджър и останалите — да стори именно това, надявайки се някой от тях да я освободи. Нещастията, които ги бяха сполетели, бяха наказание за слабостта им.

Той беше силен.

Острието лъщеше, докато промушваше сърцето ѝ.

Тя изви тяло, сякаш от удоволствие. Не изпищя, но нададе кратък вик, същия като в мига на кулминацията ѝ преди малко.

Изгори дрехите ѝ в камината, а нея постави на задната седалка на колата ѝ. Откара я до хълма, който гледаше над града, изкопа ѝ гроб сред дърветата и ѝ прошепна „сбогом“.

Изостави колата ѝ в гората, върна се пеша до къщата, за да вземе своя автомобил, прибра се вкъщи и спа непробудно.

На следващия ден отхвърли доста задачи в офиса си. После реши да отиде до бара и да почерпи Бетинджър питие. В крайна сметка Бетинджър му беше направил огромна услуга. Разбира се, и той му бе отвърнал със същото, както отвърна и на Крамър, Робинс и Сътън, но те никога нямаше да узнаят на кого да благодарят. С изчезването на тъжителя делата, заведени срещу тези мъже, щяха да бъдат прекратени. Беше освободил и тях.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато пристигна полицията. Без да губят време в обяснения, веднага го арестуваха за убийството ѝ.

— Получихме обаждане от адвоката ѝ.

Той попита полугласно:

— Пол Дрейър?

Главният следовател му разясни. Предната вечер тя оставила съобщение на Дрейър, че ще му се обади на другата сутрин преди десет. Ако не го направела, той трябвало да отвори папката от ярешка кожа, оставена в сейфа му. Не се обадила, затова, следвайки инструкциите ѝ, Дрейър счупил ключалката. Вътре открил указание на пътя до къщата и хълма над нея, както и бележка, умоляваща властите да разследват сделките, по които е работил предишният ѝ адвокат. Не била сигурна, пишело в бележката, но смятала, че е била измамена. Възнамерявала да съди адвоката си, който също така бил и неин любовник. И се страхувала.

Името на адвоката не се споменавало.

Но тя споделила с настоящия си адвокат кой е бил предишният ѝ.

Ченгетата бяха свършили доста работа от сутринта. Бяха открили къщата, тялото ѝ, колата. Също и кръвта върху обърнатия наопаки матрак. Бяха открили отпечатъците му.

Отведоха го.

Когато той излезе на улицата, вкусът, уханията, тръпката на тяхната първа целувка го дебнеха в засада. Стовариха се отгоре му толкова силно, че той се спъна и понеже беше окован с белезници, не можа да се хване за нещо и падна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.